

Θυμάται τόν περιπατητή άπάνω της;
 Τό νόημα στάζει άπ' τά μόρια.
 Οί καμινάδες τής πόλης άνασαίνουν, τό παράθυρο ιδρώνει,
 Τά παιδιά χοροπηδοῦν μέσ στά κρεβατάκια τους.
 *Ο ήλιος άνθίζει, είναι ένα γεράνι.
 *Η καρδιά δέν έχει σταματήσει.

ΘΑΛΙΔΟΜΙΔΗ

*Ω μισοφέγγαρο—

Μισέ έγκέφαλε, φωτεινότητα—
 Νέγρε, μεταμφιεσμένη σε λευκόν,

Οί σκοτεινοί σου
 *Ακρωτηριασμοί σέρνονται καί τρομοκρατοῦν—

*Αράχνιοι, επικίνδυνοι.
 Ποιό γάντι

Τί τό δερμάτινο
 Μέ προφύλαξε

*Από κείνη τή σκιά—
 Τ' άνεξίτηλα μπουμπούκια,

Κότσια σε ώμοπλάτες, τά
 Πρόσωπα πού

Σπρώχνονται μέσ στην ύπαρξη, σέρνοντας
 Τήν κλαδεμένη

Ματωμένη κουκούλα άπουσιών.
 *Ολη νύχτα σκαρώνω

*Ένα χώρο γιά τό πράγμα πού μου δωρήθηκε,
 Μιά άγάπ

Δυό δακρυσμένων ματιών καί μιά στριγγλιά.
 *Άσπρο φτύσιμο

*Αδιαφορίας!
 Οί σκοτεινοί καρποί στριφογυρίζουν καί πέφτουν.

Τό τζάμι ραγίζει πέρα γιά πέρα,
 *Η εικόνα

*Εξαφανίζει κι αποβάλλει σάν πεσμένος υδράργυρος.

Sylvia Plath

